

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΟΛΤΚΕ

Ο Μόλτκε, ο περίφημος στρατηγός της Γερμανίας, είχε πολύ άπλο παρουσιαστικό και έν γενέει άπογοήτευσε με την εμφάνισή του. Χαρακτηριστικό σχετικόσ έγινε και τὸ παρακάτω περιστατικό πὸν άναφέρεται στη νεότητά του.

Μιά μέρα ο Αυτοκράτορ Γουλιέλμος, ενώ επιθεωρούσε ένα Πρωσικό σύνταγμα, είδε έναν κακοντυμένο ύπολοχαγό.

— Ποιος είν' αυτός; ρώτησε τὸ διοικητή.

— Είν' ένας άξιωματικός πὸν ύπηρετούσε μέχρι τινός στο Δαυικό στρατό και κατατάχτηκε έπειτα στον Πρωσικό, τὸν άπάντησε εκείνος.

— Αυτός ὁ άνθρωπος ποτέ δέν θα προκόρη στο έλλάγγεμά του, είνε ὁ αυτοκράτορ.

Άλλά η έξέλιξη τῶν γεγονότων δέν τὸν εδίκαιωσε, γιατί ὁ ύπολοχαγός εκείνος ήταν ὁ Μόλτκε.

***

Άργότερα πάλι, στρατάρχης πειά, ὁ Μόλτκε έτυχε νά βρισκεται κάποτε στο Ραγιάτ όπου είνε πάλι γιά λουτρό.

Μιά μέρα έκανε ένα μακρινό περίπατο και σταμάτησε σ' ένα έξοχικό καφενείο γιά νά πιάρη έν' αναψυκτικό.

— Ήρθατε γιά μπάνια στο Ραγιάτ; τὸν ρώτησε ὁ καταστηματάρχης.

— Ναι.

— Είνε κα' ὁ Μόλτκε εκεί. Ξ;

— Μάλιστα.

— Τι λογής άνθρωπος φαίνεταί;

— Ναι, σάν εἰσς και σάν έμένα! άπάντησε ὁ Μόλτκε μετροφορόσ.

Ο άγαθός καταστηματάρχης δέν μπορούσε βέβαια νά φανταστή ότι ὁ περίφημος στρατάρχης ήταν ὁ πέλαιτς εκείνος με τὴν άπέριττη εμφάνισή.

***

Η δόλιχολογία τὸ Μόλτκε είνε μείνει ίστορική στην έποχή του κα' εδινε μάλιστα άφορμές σέ... στοιχηματα.

Όταν έπλησίαζε η έορτή τῶν γενεθλίων τὸν αυτοκράτορος, οί άξιωματικοί συνήθιζαν νά στοιχηματίζουν μεταξύ τους γιά τὸν αριθμό τῶν λέξεων πὸν θα έπροφορε ὁ Μόλτκε προπίνοντας είν' ύγιαν του και η ὁποίες δέν ήταν συνήθως περισσότερες από ὁ χιτὸ η έννηά.

Έξαιρετικός μιά φορά, παρὰ καλή προσοχία, έξεφώνησε ὀλόκληρο λογίδιο. Και οί άξιωματικοί πὸν έχασαν έτσι διάφορα στοιχεία παρηγορήθηκαν, λέγοντας:

— Γέρας πειά ὁ Μόλτκε κα' έγινε πολυλόγας!..

κιάρα του, κάτω από τὰ παραθύρα της άγατημένης του!.. Έτσι, με τὸ ἴδιο πῶθος, με τὴν ἴδια λαχτάρα, δονοδὸς κα' αὐτός, με χέρια τεραμένα τῆς χορδῆς τῆς κιθάρας του... Ὁ φτωχὸς Πεπίτος!.. Πόσο θ' άγαποῦσε κα' αὐτός τὴν Ροζίτα του!.. Πόσο θά ποιοῦσε, πόσο θά λαχταροῦσε η νέα του καρδιά!

Καί έμεν ὁ Γκάροτσιά άπόλυτος στη θέσι του, σάν μαγειρέας, από τὴ γλυκιά μελωδία, άκοιμισμένος στον τοίχο τὸν σπιτιού πὸν ήταν άντικρι στο σπίτι τῆς Ροζίτας...

Σέ λίγο είνε ένα παράθυρο ν' άνοιξη. Η Ροζίτα προβάλε γιά μιά στιγμή κα' έφωξέσ ένα τριαντάφυλλο στον Πεπίτο. Έκείνος τὸ πήρε και τὸ φίλησε...

Τότε ὁ Γκάροτσιά δὲ βάσταξε και ξεσπασε σὲ δάκρυα. Θυμήθηκε τὸ τριαντάφυλλο πὸν τὸν έφωριχε η Μεροσεντέ. Και τὸν φάνηκε πὸς έδλεσε σὲ μιά άπασία, σ' ένα άνθιο, τὸν ἴδιο τὸν έαυτό του νά παίζη κιθάρα, και τὴ Μεροσεντέ νά τὸν ρίχνη τὸ έρωτικό τριαντάφυλλο.Καί μόνο όταν άκονσε τὸν Πεπίτο νά λέη:

— Ροζίτα, εύχαριστὸ! Τότε μόνο θυμήθηκε γιατί βρισκόταν εκεί. Καί τὸν ήθε καί σάν τρελλά. Είνε πάλι εκεί γιά νά σκοτούση! Ναι, νά σκοτούση έναν άδικο έρωτευμένο και νά βιθιση σὲ πῆθος αλόνιο τὴν καρδιά μιάς κόρης ὁμορφῆς και νέας ὅπως η Μεροσεντέ. Καί θα πληρώνονταν γιά νά ζήνη αὐτὸ τὸ τρομερὸ κακό. Καί με τὰ κατασπασμένα χριματα πὸν θάπαινε από τὸ Φίλιππο έλιπς νά εὐτυχιση, νά ξαναγορηση στην Ίσπανία, κοντὰ στη λατρευτὴ του Μεροσεντέ!.. Α, ὄχι, ὄχι... Δέν θα γίνη κακοῦρος αὐτός. Καλύτερα νά μη ξαναγορηση ποτέ στην Ίσπανία, καλύτερα νά μὴν ξαναδὴ ποτέ πειά τὴ λατρευτὴ του Μεροσεντέ!

Ο Πεπίτος πὸν έμενε άκομα έκοστατικός κάτω από τὸ μπαλκόνι τῆς Ροζίτας, φίλησε τώρα δυό-τρεις φορές τὸ τριαντάφυλλο τῆς άγάτης του και κίνησε νά φύγη.

Καί τότε ὁ Γκάροτσιά, γρήγορα-γρήγορα, έμπηξε τὸ μαγαίρι στην καρδιά του και σφαιράστηκε κάτω νεκρός ψυθιφζοντας σβασμένα, πνιγμένα, γιά στεργνή φορά.

— Μεροσεντέ!.. Μεροσεντέ!.. Άγάτη μου!.. Χαίρε!..

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Βαλαωρίτης και η γυναίκα. Μιά γκάφα τὸν ποιητέ. Η πρέτασι και τὸ ραβασακι. Τ' άσφυξιογόνια κα' ὁ κ. Σκαλωσιγιάννης. Ο Μωρέας κα' ὁ Ίσπανός ποιητής. Ο υπάλληλος πὸς βελεε παράσημο. Τί άπάντησε ὁ Δηληγιάννης. Η Βασίλισσα Άμαλία και ὁ νέος Πάρις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο ποιητής Άριστοτέλης Βαλαωρίτης, ήταν από τὸς άνδρας πὸν έγοήτευαν τῆς γυναίκες. Όταν ήταν βουλευτής τῆς Ἰονίου Βουλῆς κατέθεσε μιά μέρα στο βουλευτήριο μιά πρότασι του, τὴν ὁποία και άνέπτυξε άνελθὸν επί τὸ βήματος.

Ένὸ λοιπὸν μιλοῦσε αναπτύσσοντας τὴν πρότασι του αὐτή, γύρισε, γιά μιά στιγμή, στον Πρόεδρο τῆς Βουλῆς κ. Παδοβά και τὸν ζήτησε τὴ πρότασι του, γιά νά προσέση κάπι.

Ο Παδοβάς τὸν έδωκε τὸ καταθέν έγγραφο και τότε ὁ Βαλαωρίτης είνε δὴ άντι νά καταθέση τὴν έπερώτησι του είνε καταθέσει, κατὰ λάθος, τὴν έρωτική έπιστολή μιάς Κερκυραίας κυρίας, η ὁποία ὄριζε ραντεβὸ στον ποιητή... μετά μιά ὥρα!..

Ο Πρόεδρος τῆς Βουλῆς έπιστρέφον τὴν έπιστολή αὐτή στο Βαλαωρίτη τὸν είνε μειδιὸν και με κάποια λετότητα:

— Εκάματε λάθος, ὅπως βλέπετε, κ. βουλευτά. Ανοημία ὡστόσο, γιατί δέν μπορὸ νά σῆς... αναληρώσο, εκτελὸν τὴν έπιθυμία τῆς κυρίας.

— Α, διάβολε, φώναζε ὁ Βαλαωρίτης, ἄμα είνε τὸ λάθος του. Σῆς είνεγαριστὸ, κίριε πρόεδρε! Σῆς ζητὸ ἄμας και συγγνώμη, γιατί είνε χρησιμοποιήσι ὅτι έχω καταπειγούσαν άνάγκη ν' άκουσῶσ τῆς συνειδητόσ και σῆς παρακαλὸ νά μοῦ έπιτρέψετε νά άφισῶ τὸ βήμα και ν' άπέλθω άμέσως.

— Τὴν έχετε, κίριε βουλευτά, ἀλλά μη χρησιμοποιεῖτε νά μῆς δώσετε και τὴν πρότασι σας.

Κι ὁ Βαλαωρίτης κατέθεσε τὴν πρότασι του και έτροπή φοιρός πρὸς τὸν... έρωτά!..

***

Στὸ Μακεδονικό μέτωπο τὸ καλοκαίρι τὸν 1918, κάποιο βράδι οί Βουλγαροί άρχισαν άδειαν κατὰ τὸν γαριών μας σφοδρότατο βομβαρδισμὸ με άσφαιριόνα. Άκούσες τότε φόρεσαν ὄλοι τῆς αντιασφαιριόνας μάσκες τους.

Ο συνταγματάρχης τὸν πυροβολικὸ ὄμως Φώτος Σκαλωσιγιάννης, γρηαὸς λεβέντης και θηροσφός, άρνιόταν νά φορεση κα' αὐτός τὴ μάσκα του. Έπρεξε λοιπὸν ὁ μάγιστὸς τὸν συντάγματός και τὸν γιό φόρεσε σχεδὸν διά τῆς βίας.

Ο γέρο-συνταγματάρχης ὄμως θυμωσε κα' άρχισε νά φωνάζη:

— Μορε πόλειμος είν' αὐτός η!.. μασκαρωλή!..

***

Ο ποιητής Ζάν-Μωρέας, δέχτηκε κάποτε τὴν έπίσκεψη ενός Ίσπανοῦ ποιητέ, άρχετὰ γνωστοῦ στην πατρίδα του, ὁ ὁποίος τὸν ζήτησε τὴν άδεια νά τὸν διαβάση ένα ζήτημα μονόπρακτο του. Ο Μωρέας δέν τὸν άνήνιχε. Κάθισε σὲ μιά αναπτωτική πολυθρόνα και βιθίστηκε σὲ βαθιὰ σιλλογή.

Ο Ίσπανός ποιητέ άρχισε τότε τὸ διάβασμα. Μά τὸ μονόπρακτο ήταν άτελείωτο. Άφου ὄμως, μετά πολλὰ τελείωσε, ὁ Μωρέας τὸν είνε:

— Τὰ συγχαρητήρια μου, άγατητέ μου! Έχετε καλή φωνή! Ὅσο γιά τὸ μονόπρακτο σας!.. Ανοημία πὸν... δέν ξέρω Ίσπανία!..

***

Όταν ὁ μακαρίτης Δηληγιάννης ήταν ύποφυγὸς τῶν Έξωτερικῶν, ένας υπάλληλος τὸν ύποφυγε, εργαζόμενος στο Άρχειο και στο Πρωτόκολλο, υπέβαλε αἴτησι ζήτησὸν τὸ παράσημο τὸν Σωτήρος.

Τὴν αἴτησι αὐτή ύποστηρίξε έγγραφως και ὁ Γεν. Γραμματέας τὸν ύποφυγε.

Ο Δηληγιάννης τὸς άπάντησε τότε έγγραφως: έπίσης, ὡς έξῆς:

«Τὰ παράσημα δίδονται, δέν ζητούνται!»

Υμέτερος
ΘΕΟΔ. Π. ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗΣ

***

Όταν η Βασίλισσα Άμαλία βρισκότανε σ' ὄλη τὴν λάμπη τὸν κάλλους τῆς, ένας Γάλλος άξιωματικός τὸν ναυτικὸ μὸς τὴν είνε γιά πρώτη φορά, τὴν έρωτευμένο τρελλά. Άναχωρήσας δὲ ύστερα από λίγες μέρες γιά τὸν Πόρο, τῆς έταίλε από εκεί ένα καλὸν ἢ' εκάτὸ ἄμλα και τὴν έξῆς έπιστολή:

«Μεγαλειότατη, Ὁ Πάρις προσέφερε στην Έλένη ένα ἄμλο. Άλλά επειδή σῆς είνε ἑκατοντάκις ὡραιότερα τῆς Έλένης, επιτρέπατέ μου νά σῆς προσφέρω εκάτὸ ἄμλα!»

Η Βασίλισσα μὸς έλαβε τὰ ἄμλα και εδίαβασε τὴν έπιστολή, ρώτησε κάποιον γέρονα άγωνιστή εκ τῶν αὐλιών:

— Τι λέτε; Νά τὰ πῶσ τὸ ἄμλα αὐτὸ πὸν μοῦ στέλνει ὁ νέος Πάρις;

— Νά μὴ τὸ π ἄ ρ η σ και νά τὸν... ἄ π ο π ἄ ρ η σ! άπάντησε ὁ άγωνιστής.

Καί τὰ ἄμλα έπεστράφησαν.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

